

Yangının da Yangını

– GürhanGürses · 29 Ağustos 2016

"Yorgunum." dedi. "Dışarı çok sıcak ama içim daha da yanıyor. Hani biri içime baksa var ya cehenneme düşer vallahi!"

-Öyle deme! dedim hemen. Kalpte aşk varsa burada susmak olmaz diye düşündüm. Ona kendisinin bile laf söylemesini istemiyorum. Bir tek ona tahammülsüzüm, sabırsızım, hoş görüsüzüm.

Hüzünlüydü bence.

Sahiplenilmek istiyordu.

Desteklenmek...

Arka çıkılmak...

Çöl kadar yalnızdı bence, okyanus kadar da derinliği vardı.

Ona ulaşmak için çok çaba harcamak gerekiyordu.

Öyle gözyaşlarına mendil olmakla ona ulaşmak mümkün değildi.

Bakışı kayayı delerdi.

Sözü en cengaver adamı bile devirirdi.

Oysa şimdi bir serçe gibiydi.

Kalbi pıt pıt atıyordu avucumda.

İçi yanıyor ama dışı donuyordu.

Ufaktan ufağa seviyordum, kırıntı misali, toz zerresince.

Kendimce seviyordum onu, haberi olmadan, bilmeden sevgimi...

O ise yangın yeriymiş adeta!

Fokur fokur kaynıyordu ruhu.

Ateş parçasıydı canı.

Yanardağ akıntısıydı hisleri.

Ben ona saman çöpü olurum, kuru bir dal ya da benzin.

En kolay ve hızlı şekilde yanabilecek ne varsa ben o olurum ona.

Yanmıştım onu ilk gördüğüm andan beri.

Bin defa daha yansam ne olurdu ki?

O bana ateş olsaydı isterdim, kibrit, çakmak, köz, kor...

Rabbim hisleri ne de farklı kalplere kor.

- İçim yanıyor hissediyor musun? dedi. "O kadar sevilmeğe istiyorum ki!" dedi sonra. "Hani ıslak bir bez parçasını sıkarsan ya şırıl şırıl sular akar öylesine sevilmeğe isterdim. Şırıl şırıl aşk aksın isterdim benden. Oysa çatır çatır yanıyorum."

Gözleri dalıyordu uzaklara.

Sözleri değıyordu canıma.

Ölüyordum ona.

-Sus! dedim. "Seviliyorsun sen."

Acıyarak güldü bana, kurşun yedim adeta.

İçim bir yandı o kadar olur.

Bir acıdı.

-Nasıl? dedi. "Halimi görmüyor musun sen? İnsanlar o kadar maske takıyor ki. Gerçek yüzlerini görene kadar insan da bu hale geliyor. Şu an hiç sevilmemiş gibi duruyorum. Şu yaşa geldim hiç sevilmemiş gibi. Göğse bastırılmamış gibi, saçı okşanmamış, gözleri öpülmemiş gibi. Bazen ben sevdim o gitti, bazen o sevdi ben gittim. Hiç biz kalamadık yani. Şu an iz de kalmadı o günlerden. Hasretler üst üste yüreğimde, yangınlar bir çakımlık öfkemde... Sırılsıklam özlenmek istiyorum."

Ne diyeceğimi bilemedim.

Tutup ağzını öpmek belki de susturmak adına.Yok yok olmaz, uygun düşmez.

Ya kör müsün seni seven karşında! demek. Yok bu da olmaz, ayıp olur hem.

Sen bir ormansan ben o ormanda bir ağacım.

Yani sen yanarsan ben külliye yanarım.

- Özleyen vardır mutlaka, sen özlenmeyecek gibi misin? dedim onu özlediğimi bile bile, anlamadığını göre göre.

-Nem var ki akıllım? dedi "güzellik adına."

Tam dayaklık diye geçirdim içimden.

Neyin yok ki?

Ben onun ağzına düşecek denliydim, gözlerine girecek...

Bana denir mi bu?

El insaf!

- Uyu biraz, kendini toparla. Sonra konuşuruz uzun uzun. Kendine gel önce. dedim.Yorgundu belli. Sevilmemişti güya. Özlenmemişti. Yalanlara muhatap olmuştu. Sevmişti ama yeterince sevilmemişti. Uyudu hemen.

Mışıl mışıl sevdim onu.

Güzel güzel...

Ölümsüz bir kareydi onu uyurken seyretmek.

Ömrümün en güzel enstantanesiydi.

Uzarlarda arar insan sevdiğini oysa yanı başındadır kör kesildiği.

- Seni seviyorum. diye fısıldadım kulağına.

Bir gülümseme gelip yer etti gamzelerinde yahut ben öyle zannettim. Hiç bu kadar mahcup olmamıştım.

Uyurken bile kıyamıyordum ona. Nasıl da sevdiğimi anlatamıyordum? Nasıl da kaçınıyordum? İnsan sevince ürkek oluyor. Olmaya ki onu incitirim diye daha zarif düşünüyordu. Ve ona göre hareket ediyordu.

O yangındı. Ben ise o yangının da yangınıydım.